

PHÚT SUY TƯ VỀ Đấng CHA TRỜI

Nhân Đại Lễ Vía Đức Chí Tôn ngày mừng 9 tháng Giêng năm Giáp Ngọ - 2014

Hôm nay, ngày Vía Đức Chí Tôn, với Vũ Trụ, Vạn Vật Ngài là Chúa Tể, với toàn thể Nhơn loại Ngài là Đấng Cha chung, đặc biệt với người tín đồ Cao Đài, Ngài vừa là Cha, vừa là Thầy và cũng là Giáo Chủ của đạo Cao Đài.

Ở mỗi cương vị, Ngài có cách hành xử khác nhau:

Là Chúa Tể, trên thì Chưởng Quản Tam Thập Lục Thiên, Tam Thiên Thế giới, dưới thì Thất Thập Nhị Địa, rồi Tứ Đại Bộ Châu...Giường máy quản trị của Ngài có chư Thần Thánh Tiên Phật từng hộ ...Tất cả thiên vạn sự đều chu toàn một cách vi diệu...mà con người khó thấu hết được!

Là Đấng Cha Chung của muôn loài, trong đó có loài người đang ở vào thời Hạ Ngươn Mạt Pháp và đang đứng trước hiểm họa tự diệt vong vì mãi lao đầu vào ánh sáng văn minh vật chất, mặc cho cơ đồ đạo đức ngã nghiêng, điêu đứng... khiến cho thế giới không được an ninh, Thiên hạ không được thái bình...nên Ngài đành phải tự hạ mình tá thế khai nền Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ, là Đạo Cao Đài, đồng thời ban hồng ân Đại Ân Xá Kỳ III, với huyền diệu cơ bút, Ngài chỉ dạy con đường phải đi để giải nạn cho Nhơn loại và lập đời Thánh Đức. Đồng thời truyền bí pháp để hành để một kiếp tu cũng đắc Đạo.

Theo giáo lý Cao Đài, tại sao Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế là Ông Cha Chung của cả Nhơn loại Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc có lần hỏi Đức Nguyệt Tâm Chơn Nhơn như vậy và được trả lời rằng:

Bởi vì con người chúng ta nhờ Ngài mà có.

Ngài nuôi dưỡng thân thể chúng ta bằng những thức ăn trong sạch....

Là Cha , Ngài ban cho các con sinh lực của Ngài....

Ngoài cương vị Đấng Cha Lành, Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế còn là Thầy của các tín đồ Cao Đài, thế nên mỗi lần giảng cơ dạy Đạo, Ngài luôn luôn tự xưng là Thầy và gọi các môn đồ bằng con.

Tại sao là Thầy? Đức Nguyệt Tâm Chơn Nhơn cũng đã trả lời với câu hỏi của Đức Hộ Pháp như sau:

Đại nghiệp của Ngài là không ngớt giục tấn Linh Hồn,

Những vật chất tồi tàn là châu báu trước mắt Ngài,

Ngài biến các Chơn Linh hèn hạ thành Tiên Thánh...

.....

Là Thầy, Ngài di truyền cho Thiên tánh.

Gần gũi và dễ cảm nhận hơn khi Đức Chí Tôn nói: “ **Một trường thi công quả, các con muốn đến dạng nơi Cực Lạc thì phải đi tại cửa này mà thôi**”

Vậy, mở Đạo là mở trường thi công quả, mở Đại Hội Long Hoa là mở cửa đón con cái trúng tuyển của Ngài vào Bạch Ngọc Kinh.

Thầy mở trường dạy học trò với tất cả lòng thương yêu... Học trò một lòng sùng kính Thầy, ngưỡng mộ Thầy, ngày đêm chăm chỉ học hành ... Học trò đông, thi đỗ nhiều, khiến ngôi trường của Thầy là đạo Cao Đài trở thành Quốc Đạo, rồi mau truyền khắp nơi trên thế giới, để nhơn loại cùng nhau hiệp lực hoàn thành đời Thánh Đức. Đó là Thánh ý của Đức Chí Tôn đang mong chờ con cái của Ngài mau chóng hiện thực.

Tóm lại, Đức Chí Tôn là Cha, Ngài đã bày tỏ tình Cha đối với con là Hồng Oai, Hồng Từ, Vô Cực, Vô Thượng... Là Thầy, Ngài muốn chính tay Thầy dìu dắt các con cho nên Đạo...

Riêng việc tự đảm nhận vai trò Giáo Chủ Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ, Ngài đã hạ mình một cách tận cùng, vì là Đấng Chúa Tể cả Càn Khôn Vũ Trụ mà phải hạ mình tá danh là Cao Đài Tiên Ông Đại Bồ Tát để điều hành mọi đạo nơi quả Địa cầu thứ 68 hết sức nhỏ bé này... Tất cả cũng vì đàn con đang đắm chìm trên biển trần khổ. Với nỗi niềm này, có lần Ngài đã phân trần với đàn con của Ngài qua đàn cơ ngày 11 tháng 9 năm 1929 như sau:

Các con coi, bậc Chí Tôn như Thầy mà hạ mình độ rỗi nhơn sanh... là thế nào? Phải xưng là một vị Tiên Ông và Bồ Tát, hai phẩm chót của Tiên, Phật. Đáng lẽ thế thường phải để mình vào phẩm tối cao, tối trọng., còn Thầy thì khiêm nhường.... là thế nào? Các con phải khiêm nhường sao cho bằng Thầy. Thầy lại nói, buổi lập Thánh Đạo, Thầy đến độ rỗi kẻ có tội lỗi. Nếu đời không tội lỗi, đâu đến nhọc công Thầy.

Sau đó, ngày 13 tháng 2 năm 1927 Thầy giảng cơ giải thích tiếp rằng:

Thầy đã nói Ngũ Chi Đại Đạo bị qui phạm là vì khi trước Thầy giao chánh giáo cho tay phạm, càng ngày càng xa Thánh giáo mà lập ra phạm giáo, nên Thầy nhứt định đến

chính mình Thầy dạy dỗ các con mà thôi, chớ không chịu giao chánh giáo cho tay phàm nữa.

Như vậy, chúng ta cả thầy đều thấy rõ: Chính Thầy trực diện dạy dỗ các con, chính Thầy dìu dắt các con trên con đường Đạo cho đến khi các con của Ngài được hội hiệp cùng Ngài trên cõi Thiêng Liêng Hằng Sống.

Bằng tình ấy, chúng ta cũng đủ cảm nhận: Thầy đến với chúng ta với cả tình thương vô bờ bến, với ý chí không lực nào cản nổi để giải cứu con cái của Ngài từ thể xác cho đến Linh hồn.

Đó là nguyện ước của Thầy, tuy nhiên phần đạo hạnh còn ở chỗ chúng ta có quyết tâm cùng không. Bởi cố đó nên Đức Chí Tôn quả quyết rằng:

Nếu các con không tự lập ở cõi thế này, là cái đời tạm của các con, thì Thầy cũng không bằng ẵm các con mà đỡ lên cho dạy. Ấy vậy vấn đề tự lập là vấn đề các con phải lo đó.

Còn điều nữa cũng cần nghĩ thêm, là trong thời buổi này, Đức Chí Tôn đến khai đạo không phải để nhân loại sùng bái Ngài, mà là để cứu rỗi nhân loại và lập đời Thánh Đức cho nhân loại.

Điều này, Đức Hộ Pháp đã từng thuyết giảng rằng: **Lạy Đức Chí Tôn không đem lợi ích gì cho Ngài đâu, mà lợi ích là cho chính mình đó.**

Ngoài ra Đức Chí Tôn cũng vì đàn con đang đau khổ nên không còn nghĩ đến cái oai linh cao vòi vọi của một Đấng là Chúa Tể cả Càn Khôn Vũ Trụ mà sẵn sàng tá thể một cách hết sức giản dị để đem lại cho các con cái của Ngài mọi sự dễ dàng trên con đường tu luyện:

**Bạch Ngọc từ xưa đã ngự rồi,
Đâu cần hạ giới vọng cao ngời.
Sang hèn trời kệ, tâm là quý,
Tâm ấy tòa sen của Lão ngời.**

Vậy thì, với Thầy chúng ta chỉ còn biết : Thầy vì nhân loại mà khai Đạo: Thương nên hết lời chỉ giáo, Thương nên tha thứ mọi tội lỗi từ xưa, Thương nên dùng chính tay mình để dìu dắt đàn con...và đáp lại: Ai thương Thầy thì lòng được rộng mở, thương Thầy tâm sẽ được sáng lên, thương Thầy thì chơn hồn sẽ được thăng hoa...càng thương Thầy sẽ thấy càng gần Thầy. Gần đến mức độ cảm nhận được sự huyền diệu vô biên như Thầy đã từng nói: Thầy là các con, các con là Thầy.

Nói tóm lại, trên đây chỉ là những ý nghĩ đơn giản, mạn phép được nêu ra với mong ước nhắc nhở cầu khơi nguồn từ tâm trí của mỗi người, để mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây...chúng ta đều liên tưởng đến Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế, Đức Chí Tôn, Đức Đại Từ Phụ...đã hạ mình làm Thầy và luôn luôn ở bên ta để dạy dỗ ta nên người, nên Đạo... Thật hạnh phúc biết dường nào cho người tín đồ Cao Đài.

Nam Mô Cao Đài Tiên Ông Đại Bồ Tát Ma Ha Tát.

Hiền Tài Phạm Văn Khảm
Cẩn bút